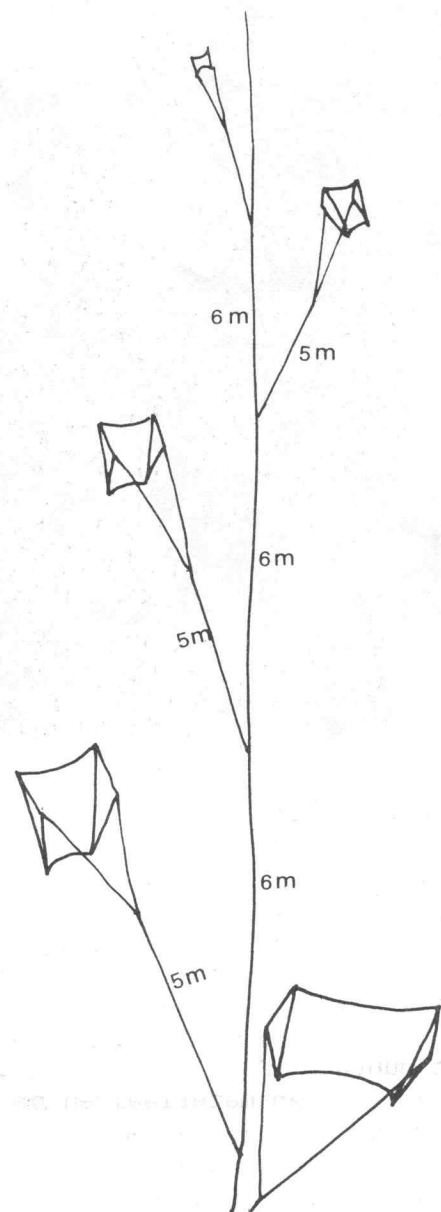
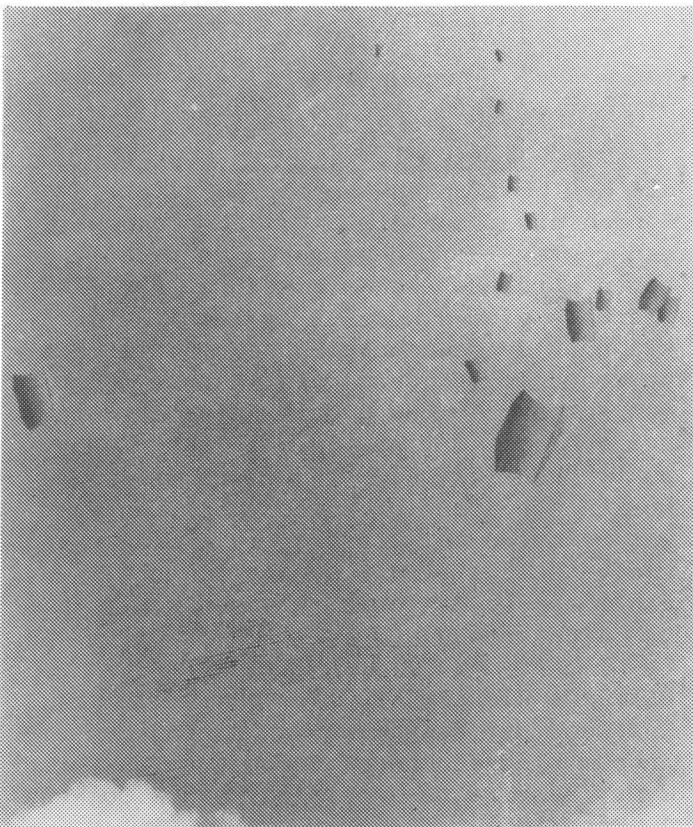

het koppelen van sleetjes

Op zomerse dagen waarop er een heel licht briesje staat is het het moment voor het oplaten van een slee. Een van de aardige bezigheden daarbij is het koppelen van sleetjes. De sleep bewegende vliegers trekt over grote afstand dan ook de aandacht. Je kunt er verzekerd van zijn dat er veel mensen op af komen en dat veel vragen moeten worden beantwoord. Ik heb er afhankelijk van het weer soms zo'n 22 gekoppeld. Het is een heel rustige bezigheid de sleep op te bouwen en uitermate geschikt voor warme dagen!

Het koppelen. De sleetjes worden niet achter elkaar doorgeknoopt zoals vaak een trein vliegers. Ieder sleetje zit n.l. met een eigen hulplijn aan de hoofdlijn. Ik heb aan elk sleetje een lijn zitten van 3,5 m en een toomlengte van 1,60 m. Het eerste sleetje zit aan het begin van de hoofdlijn, op 6 m afstand van het begin is een lusje in de lijn voorbereid, dit wordt zoveel maal herhaald als we sleetjes willen oplaten. De hoofdlijn heeft een dikte van 1 mm.

We laten een slee op aan de hulplijn en bevestigen het begin aan het lusje in de hoofdlijn. Sleetjes zijn beweeglijke vlie-

gers, zij volgen elke kleinste wijziging in de wind. Zij zullen dan ook een levendig spel opleveren. Het is helemaal geen bezwaar de sleetjes eenzelfde kleur te geven; primair is het voortdurend bewegen. Als er zo'n 10 zijn gekoppeld zul je bemerken dat de trek op de lijn sterk is toegenomen. Uiteindelijk hebben we dan een vlieger aan de lijn met een vergelijkbare oppervlakte van 10 x de grootte van één sleetje.

Bij het bepalen van de hulplijn en de onderlinge koppelaafstand is er op gelet dat de lengte van de hulplijn, de toom en de vlieger tesamen korter zijn dan de onderlinge afstand van de lusjes in de hoofdlijn. Het sleetje zal dan niet verward raken met het voorgaande lusje in de hoofdlijn.